

CONSIDERATIONS REGARDING THE NEED OF RECONSTITUTING THE JURISDICTIONAL ACTIVITY OF THE COURT OF ACCOUNTS

Petria Licuta, Assist. Prof., PhD, "Constantin Brâncoveanu" University of Râmnicu Vâlcea

Abstract: The purpose of a nation, is (among others) to credit the policymakers with confidence and to provide them the necessary ideas for a accessible and predictable legislation that would allow an economic, social and political development of the country. In order to ensure this development it is necessary that the administration and the use of public funds to be made with maximum efficiency. Romanian Court of Accounts represent an decisive factor to ensure the transparent use of the public funds and public patrimony, but isn't enough just checking how they use the public funds, which role is to promote accountability and fairness in the conduct of thereof operation, but also the removal of deficiencies found and to urgently recover the damages caused by the inappropriate use of public funds. This could be achieved promptly only if disputes resulting from the Court of Accounts activity shall be settled by the courts of specialized financial and reintroducing it is necessary in law no. 94/1992, the jurisdictional activity of the Court of Accounts.

Keywords: *litigation, public funds, jurisdictional activity, financial courts, financial check.*

Rezumat: Menirea unui popor, este (printre altele) aceea de a credita decidenții politici cu încredere și de a le furniza ideile necesare adoptării unei legislații accesibile și previzibile, care să permită dezvoltarea economică, socială și politică a țării. Pentru a se asigura această dezvoltare, este necesar ca administrarea și utilizarea banului public, să fie făcută cu maximă eficiență. Curtea de Conturi a României constituie un factor decisiv în asigurarea folosirii transparente a banului public și a patrimoniului public, dar nu este suficientă numai verificarea modului de utilizare a fondurilor publice, care are rolul de a promova responsabilitatea și corectitudinea în operațiunile de derulare a acestora, ci și înlăturarea deficiențelor constatate și recuperarea urgentă a pagubelor cauzate prin utilizarea necorespunzătoare a banului public. Acest lucru se poate realiza cu celeritate numai dacă litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi se vor soluționa de instanțe financiare specializate și pentru aceasta este necesară reintroducerea în Legea nr.94/1992, a activității juridiciale a Curții de Conturi.

Cuvinte cheie: *litigiu, fonduri publice, activitate juridiciale, instanțe financiare, control financiar*

1. Elemente prealabile

Întreținerea serviciilor publice și realizarea nevoilor de ordin social, economic, cultural, siguranță națională, se asigura de către stat din fondurile publice care nu sunt inepuizabile și ca atare, acestea trebuie folosite în mod rațional și eficient.

Modul de utilizare al banului public, constituie sau ar trebui să constituie o preocupare permanentă pentru decidenții unui stat democratic (1). După 1990, s-a simțit nevoia înființării unei instituții specializate care să corespundă noilor schimbări intervenite la nivel de societate și care să aibă ca obiective esențiale: controlul utilizării fondurilor prevăzute în bugetul public național și controlul gestionării, administrării și valorificării patrimoniului public și privat al

statului (2). Astfel, Constituția României din 8 decembrie 1991, a reglementat în art.139 devenit 140 după revizuirea Constituției din anul 2003, activitatea Curții de Conturi, dispozițiile constituționale materializându-se o dată cu adoptarea Legii nr. 94/1992 (3) în temeiul căreia s-a înființat la 01.03. 1993 Curtea de Conturi a României, fiind organizată o structură la nivel central, precum și subunități teritoriale județene și în municipiul București.

Pe parcursul funcționării sale, atribuțiile Curții de Conturi au suferit anumite modificări, determinate de evoluția politică și economică a țării. Trebuie menționat faptul că până în anul 2002, funcțiile Curții de Conturi nu au sporit ci din contră unele funcții au fost înlăturate, ceea ce a dus la diminuarea rolului inițial al acestei instituții. În acest sens, putem menționa prevederile Ordonanței de urgență nr.15/1997 privind privatizarea societăților comerciale, prin care s-a statuat că aplicarea de către Fondul Proprietatea de Stat a procedurilor de privatizare, nu este spusă controlului Curții de Conturi.

Mai mult, dacă la începutul activității sale, Curtea de Conturi a României era organul suprem de control financiar și de jurisdicție în domeniul financiar (4) și putea hotărî efectuarea de controale și la alte persoane juridice decât cele de stat, în anul 1999 prin Legea nr.99/1999 (5) privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, aceasta și-a pierdut o parte din atribuții.

În acest sens, menționăm faptul că prin modificarea adusă art.1 din Legea nr. 94/1992, Curtea nu mai era un organ suprem de control financiar ci o autoritate administrativă autonomă de control financiar, supremația sa în verificarea utilizării banului public fiind înlăturată și în acest fel, această instituție a fost pusă pe același palier cu instituțiile care aveau atribuții în acest sens.

Totodată prin Legea nr.99/1999, au fost abrogate literele c și d ale art.19 din Legea nr.94/1992 ceea ce a dus la înlăturarea atribuției de control preventiv a Curții, respectiv cea privitoare la controlul procesului de privatizare și cea referitoare la controlul agenților economici cu capital privat care utilizau banul public. De asemenea, a fost eliminat controlul asupra execuției bugetare a Camerei Deputaților și Senatului.

După aproape 3 ani, Curtea și-a redobândit prin Legea nr.77/2002,(6) calitatea sa de de instituție supremă de control financiar, dar în art.1 din Legea nr.94/1992 așa cum a fost modificat, legiuitorul face o precizare importantă, în sensul că acest control este un control ulterior extern, asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare ale resurselor financiare ale statului și ale sectorului public. De subliniat este însă faptul că prin Legea nr.77/2002 Curtea și-a redobândit atribuția ce viza controlul procesului de privatizare și a fost investită să efectueze controlul asupra utilizării fondurilor provenite din asistența financiară acordată României de Uniunea Europeană și din alte surse de finanțare europeană - PHARE, SAPARD și ISPA- (7).

Revizuirea Constituției produsă în anul 2003, aduce noi schimbări ce vizează atât atribuțiile de control financiar cât și atribuțiile jurisdicționale, ale Curții, art.140 din Constituția revizuită stipulând doar faptul că această instituție exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public. Prin urmare, potrivit acestor dispoziții, Curtea de Conturi nu mai deține supremația în verificarea banului public ci este doar un organ de control cu atribuții de

verificare a fondurilor publice, fiind pusă din nou pe același palier cu cu alte organe ce dețineau atribuții de control financiar.

Constituția din 2003, a diminuat însă în mod sporit atribuțiile Curții de Conturi pe care a lipsit-o de atribuția sa care era de esență pentru îndeplinirea rolului pentru care a fost înființată această instituție, atribuție ce viza activitatea jurisdicțională și care permitea valorificarea cu celeritate a actelor de control ale Curții, prin intermediul instanțelor financiare existente în cadrul acesteia.

Ca urmare a desființării activității jurisdicționale, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi, urmau să fie soluționate de instanțe judecătorești specializate, dar la modificarea dispozițiilor constituționale în sensul menționat nu s-a avut în vedere faptul că aceste instanțe nu există și ca atare tot ceea ce se obținuse în cei 10 ani de activitate a Curții respectiv, profesionalism, eficiență, corectitudine, celeritate, etc. își pierde eficiența.

Specificul activității Curții de Conturi a fost însă precizat și prin modificările și completările aduse prin Legea nr.217/2008 (8) care conține dispoziții referitoare la funcțiile Curții de Conturi.

Astfel potrivit noilor dispoziții, funcțiile principale ale Curții de Conturi sunt:

- a) funcția de control
- b) funcția de audit financiar
- c) funcția de audit de performanță.

De menționat este însă faptul că așa cum reiese din prevederile art.1 alin.(2) din Legea nr.94/1992, republicată, (9) funcția de control a Curții, se realizează prin proceduri de audit public extern, care cuprinde în principal conform art.2 lit.b din lege, auditul financiar și auditul performanței. Toate aceste modificări nu i-au mai permis Curții de Conturi să-și mai valorifice actele de control prin care se constatau prejudicii, prin intermediul instanțelor financiare ci s-a lăsat acest atribut în sarcina entităților juridice controlate, aspect la care ne vom referi în mod succint în cele ce urmează.

2. Unele aspecte privind valorificarea rapoartelor de audit ale Curții de Conturi în actuala reglementare

Orice control, indiferent de entitatea care efectuează verificarea este deranjant pentru cel care este verificat, dar este nu numai necesar ci și util. Este necesar întrucât are un rol preventiv, cel verificat trebuind să fie în permanență atent la acțiunile pe care le întreprinde pentru a nu încălca legislația în vigoare și a se evita în acest fel consecințele negative ce decurg din aceasta. Controlul este și util, întrucât prin verificarea periodică a modului în care o entitate juridică și-a desfășurat activitatea, se pot stopa eventuale ilegalități și se pot corecta anumite erori care pot fi produse și fără intenție ca urmare unei interpretări și aplicări eronate a dispozițiilor legale.

Mai mult, în cazul în care se constată că s-au produs anumite prejudicii ca urmare a cheltuirii nejustificate a banului public, organul de control trebuie să pună în aplicare dispozițiile legale care permit luarea măsurilor necesare recuperării prejudiciului produs.

În cazul Curții de Conturi, Legea nr.94/1992, în forma sa actuală, conține dispoziții sumare în ceea ce privește valorificarea actelor de control și de audit, în art.33 alin.(1) din

lege precizându-se doar că “ activitatea de valorificare a rapoartelor de audit se poate face conform regulamentului”

(10), care prevede o procedură stufoasă ce necesită timp și efort pentru încheierea actelor de control și audit, pentru urmărirea modului în care sunt implementate de către entitățile auditate, recomandările menționate în actele încheiate de Curte.

Scopul controlului nu este numai acela de a verifica dacă există abateri de la legalitate și regularitate ci și acela de a se înlătura deficiențele prin mijloacele permise de lege. Ca atare, nu este suficient să se constate existența unui prejudiciu ci să se și aplice procedura de recuperare a acestuia. În forma sa actuală, art.33 alin. (3) din Legea nr.94/1992, prevede că “În situațiile în care se constată existența unor abateri de la legalitate și regularitate, care au determinat producerea unor prejudicii se comunică conducerii entității publice auditate această stare de fapt. Stabilirea întinderii prejudiciului și dispunerea măsurilor pentru recuperarea acestuia devine obligația conducerii entității controlate “.

Din analiza textului enunțat, reiese faptul că organul de control comunică conducerii entității verificate existența unor abateri care au determinat producerea unor prejudicii, dar răspunderea pentru stabilirea întinderii prejudiciului și a măsurilor de recuperare a acestuia revine acesteia.

Se poate astfel observa că prin această prevedere, întreaga responsabilitate se transferă asupra conducerii entității verificate, care aproape în toate cazurile este și cea care a produs prejudiciul. Mai mult, nu este vorba numai de luarea măsurilor de recuperare a pagubelor produse care intră în sarcina conducerii ci și de stabilirea întinderii prejudiciului, ceea ce duce la tergiversarea luării măsurilor dispuse de către organul de audit, întrucât cel care trebuie să ia măsura de recuperare a prejudiciului nu are interes să facă acest lucru pentru că va fi la rândul lui prejudiciat, dar sunt situații în care acesta nici nu dispune de cunoștințele necesare pentru a putea stabili cuantumul prejudiciului.

Prin urmare, se poate ajunge la situația în care fie nu se ia nici o măsură pentru stabilirea întinderii prejudiciului, fie cuantumul prejudiciului produs se stabilește în mod eronat (11). În această din urmă situație, art.234 lit. c, pct. ii din Regulamentul Curții, prevede că “dacă prejudiciul nu fost corect stabilit ca întindere și /sau nu a fost recuperat în totalitate, Curtea de Conturi emite o decizie de prelungire a termenului de executare a măsurilor dispuse, pe baza propunerilor formulate de auditorul public extern “.Prin urmare, potrivit noilor reglementări, prejudiciile constatate în urma acțiunilor de control și audit nu se mai recuperează cu celeritate, existând riscul îndeplinirii termenului de prescripție.

Comparând noile dispoziții referitoare la activitatea Curții de Conturi cu cele prevăzute inițial de Legea nr.94/1992, se poate observa că cele din urmă erau mult mai clare și mai pertinente și permiteau o valorificare rapidă a actelor de control și recuperarea cu celeritate a prejudiciului constat care de cele mai multe ori era recuperat în timpul controlului.

Atunci când prejudiciul constat nu era acoperit în timpul controlului, valorificarea actelor Curții de Conturi se făcea prin intermediul instanțelor financiare care existau în cadrul Curții și care erau formate din judecători financiari și personal de specialitate.

Astfel, la nivelul fiecărei Camere de Conturi Județene, funcționa un Colegiu jurisdicțional care se investea, după caz, cu soluționarea unui litigiu rezultat din activitatea de

control a Curții, prin încheierea de sesizare a completului constituit potrivit art. 36 alin.(1) din lege , prin actul de sesizare a procurorului financiar , prin contestația introdusă de persoana obligată la plată împotriva actului de imputație, prin plângerea făcută împotriva procesului verbal de constatare și sancționare a contravențiilor și prin întâmpinarea introdusă împotriva deciziei emise de șefii compartimentelor de control ale Camerei de Conturi Județene.

Sentițele pronunțate de Colegiile jurisdicționale se puteau ataca cu recurs la Secția jurisdicțională a Curții de Conturi care soluționa și recursurile în interesul legii declarate împotriva hotărârilor definitive ale Colegiilor jurisdicționale, date în cazurile prevăzute de fostele art.48 și 49 din lege (12).

De menționat este și faptul că Legea nr.94/1992 conținea până la eliminarea în anul 2003 a funcției sale jurisdicționale și dispoziții privitoare la executarea hotărârilor pronunțate de instanțele Curții de Conturi, astfel că existau reguli clare, ușor de parcurs și de urmărit de la finalizarea controlului și până la punerea în executare a hotărârilor pronunțate în litigiile rezultate din activitatea Curții.

Prin urmare, considerăm ca eliminarea activității jurisdicționale a Curții de Conturi a constituit o eroare gravă a decidenților politici, care a dus la tergiversarea valorificării actelor de control și la recuperarea prejudiciilor cauzate prin utilizarea nelegală a banului public și uneori și la imposibilitatea recuperării acestuia, ceea ce a produs un impact major în bugetul țării.

Această eroare poate fi însă îndreptată, dar pentru aceasta trebuie să existe voință din partea decidenților și chiar dacă au trecut aproape 12 ani de la eliminarea activității jurisdicționale a Curții de Conturi, nu este prea târziu ca această activitate să fie reglementată constituțional și legal.

3. Câteva argumente care justifică reînființarea activității jurisdicționale a Curții de Conturi

Curtea de Conturi a României are o existență de peste 150 de ani, fiind înființată pentru prima dată sub denumirea de Înalta Curte de Conturi, de marele domnitor Alexandru Ioan Cuza prin Legea din 24 ianuarie 1864 și a fost desființată prin Decretul nr.352 din 1 decembrie 1948. După 25 de ani, la 28 martie 1973, prin Legea nr.2, s-a înființat Curtea Superioară de Control Financiar, care a preluat tot ceea ce a fost bun în legislația și activitatea de peste 80 de ani a Curții de Conturi, și care a funcționat până la începutul anului 1990 când a fost desființată prin Decretul nr.94. Pe parcursul existenței sale, Curtea de Conturi a avut și activitate jurisdicțională, activitate reglementată și de Legea nr.94/1992, care a fost menținută așa cum deja am subliniat, până la revizuirea Constituției în 2003 (13), urmând ca după această dată, litigiile rezultate din activitatea Curții să se soluționeze de către instanțele judecătorești specializate.

Întrucât la data desființării instanțelor Curții de Conturi nu existau instanțe judecătorești specializate, în baza O.U.G. nr.117/2003 (14) dosarele de la instanțele Curții au fost transferate la tribunale, urmând ca în baza art.1 din ordonanță, litigiile rezultate din activitatea acestei instituții să fie soluționate de instanțele judecătorești ordinare.

Au trecut aproape 12 ani de la desființarea instanțelor financiare, dar instanțele specializate la care face referire Constituția revizuită, nu au mai fost înființate. Considerăm că acest lucru a constituit o problemă în ceea ce privește valorificarea actelor de control și de audit ale Curții de Conturi prin care se stabileau prejudicii, întrucât a dispărut celeritatea în sesizarea instanțelor de judecată și în soluționarea litigiilor.

Mai mult, litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi sunt de complexitate ridicată și impun cunoștințe temeinice în domeniul economic, financiar și fiscal, cunoștințe pe care nu le poate deține judecătorul de la instanța ordinară care este specializat în alt gen de litigii, astfel că a existat și există posibilitatea producerii unor erori de judecată.

Apreciem că nu este suficient ca un litigiu rezultat din activitatea Curții de Conturi să fie soluționat de o instanță care să rezolve numai litigii de acest gen, ci este necesar ca judecătorii care-și desfășoară activitatea la aceste instanțe să fie specializați nu numai în domeniul juridic ci și în cel economic, financiar și fiscal, întrucât niciodată nu se va putea pronunța o soluție corectă dacă nu este înțeles fenomenul economic care a creat divergența dedusă judecății.

Ca atare, considerăm că reînființarea activității jurisdicționale a Curții de Conturi (15) constituie o cerință de strictă necesitate, pentru următoarele argumente:

- a) existența activității jurisdicționale a Curții de Conturi asigură cu celeritate tragerea la răspundere civilă a persoanelor vinovate de utilizarea nelegală a fondurilor publice și recuperarea prejudiciilor cauzate de acestea;
- b) existența instanțelor financiare în cadrul Curții de Conturi duce la eliminarea timpilor morți existenți în prezent, ce survin în perioada scursă între data constatării prejudiciului și data recuperării acestuia, întrucât așa cum am mai arătat, în prezent stabilirea întinderii prejudiciului și recuperarea acestuia este pusă în sarcina conducerii entității verificate;
- c) prin existența instanțelor financiare nu se asigură numai o soluționare corectă și în timp optim a litigiilor rezultate din activitatea Curții de Conturi ci se asigură și punerea în executare a hotărârilor pronunțate de instanțele Curții, ceea ce permite o recuperare rapidă a pagubelor cauzate entităților publice;
- d) sesizarea cu celeritate a instanțelor financiare, soluționarea cu celeritate a litigiilor rezultate din activitatea Curții de Conturi, elimină posibilitatea îndeplinirii termenului de prescripție pentru executarea unor obligații civile;
- e) în cei 10 ani de existență a instanțelor financiare, s-a conturat o practică jurisdicțională solidă ce poate fi utilizată ca sursă de informare pentru personalul specializat în domeniu;
- f) majoritatea Curților de Conturi din țările europene îndeplinesc și o funcție jurisdicțională ceea ce le sporește eficiența și le întărește autoritatea în materie financiară;
- g) instanțele financiare dispun de personal specializat și constituie pârgă prin intermediul căreia se reinstaurează legalitatea în activitatea economică, financiară și fiscală a entităților publice;
- h) problemele garantării utilizării raționale și eficiente a banului public și ale ocrotirii patrimoniului statului pot fi soluționate doar de judecători specializați pe stimularea efortului și a inițiativei de a înțelege, interpreta și aplica în mod corect fenomenul economic și financiar-fiscal, care să aparțină unui sistem jurisdicțional special, perfecționat pe cunoașterea, înțelegerea și aplicarea legislației financiare și fiscale;

Pe lângă aceste argumente mai sunt și altele care justifică pe deplin reînființarea instanțelor financiare, care fiind specializate în aplicarea legislației financiar – fiscale, pot accesa mai bine legislația actuală, știut fiind faptul că în prezent există o inflație de acte normative, care se modifică și se completează permanent.

Calitatea și eficiența unui sistem legislativ nu poate fi dată de numărul mare de acte normative adoptate de autoritățile competente dintr-un stat. Reglementarea fără măsură a unei legislații care se modifică permanent, este stufoasă, neclară, nu aduce beneficii nici statului și nici particularilor, ci dimpotrivă creează stres atât pentru cel care controlează cât și pentru cel controlat și duce de cele mai multe ori la o interpretare și aplicare eronată a actului normativ.

Mai mult, existența unui număr mare de acte normative în vigoare duce întotdeauna la nerespectarea legislației pentru că este imposibil să se poată cunoaște un astfel de volum legislativ.

În prezent, studiile statistice arată că la noi, sunt “nu mai puțin de 65240 de acte normative în vigoare” (16), astfel că previzibilitatea și accesibilitatea legii reprezintă două deziderate care nu mai pot fi îndeplinite și ca atare, în această inflație legislativă se poate pune întrebarea dacă principiul “necunoașterea legii nu te exonerează de răspundere”, mai are sau nu aplicabilitate, iar răspunsul la această întrebare este mai mult decât evident.

Considerăm că în prezent, complexitatea și dimensiunile imense ale legislației noastre, face practic imposibilă cunoașterea, interpretarea și aplicarea sa corectă și pentru a se asigura o dezvoltare economică a țării și un nivel ridicat de civilizație juridică, reformarea legislației trebuie să constituie o prioritate pentru puterile politice ale statului (Parlament, Guvern).

Se impune astfel ca mediul legislativ să fie redus, clar, accesibil și stabil, întrucât volumul mare de reglementări legale și instabilitatea legislativă devine o povară atât pentru cei din autoritățile publice care trebuie să-l aplice cât și pentru particulari, care cedează fizic și psihic și nu mai pot asigura interpretarea, aplicarea lor corectă și la termen.

Concluzii

Analizând istoricul Curții de Conturi de la înființare până în prezent, activitatea desfășurată de această instituție din 1993, considerăm că se impune cu necesitate ca activitatea acesteia să fie reîntregită cu funcția pe care a deținut-o până în 2003, respectiv cu funcția jurisdicțională care asigura garanția funcționării independente și la un nivel ridicat, a actului de justiție în domeniul financiar – fiscal.

Menținerea actualei proceduri de valorificare a actelor de control și de audit ale Curții de Conturi, care nu numai că este stufoasă și greoaie, dar și întârzie recuperarea prejudiciului constat de către Curte, nu produce efecte benefice.

Întrucât majoritatea abaterilor de la legalitate se datorează incoerenței legislative, multitudinii de acte normative care nu sunt previzibile și accesibile, care permit mai multe interpretări, se schimbă foarte des, se impune o reformă legislativă completă.

Ca atare, apreciem că legile trebuie să fie făcute de specialiști în domeniul ce urmează a fi reglementat, să fie stabile, clare, fără să fie urmate de norme de interpretare care uneori apar după ani de zile și mai mult complică decât clarifică lucrurile. De menționat este și faptul că nu sunt puține situațiile în care prin normele de aplicare se adaugă la lege, ceea ce este nepermis. Apreciem că ceea ce trebuie să dea de gândit puterii legiuitoare, este numărul mare

de legi declarate neconstituționale și ca atare trebuie să se ia măsurile necesare pentru eliminarea sau cel puțin pentru reducerea acestei tare.

Curtea de Conturi are rolul ei stabilit prin Constituție și prin legea de organizare și funcționare dar, în forma în care este reglementat acest rol în prezent, nu poate asigura eliminarea efectelor negative ce apar ca urmare a nerespectării reglementărilor legale de către autoritățile publice, fiind lipsită de funcția sa importantă, respectiv, de funcția jurisdicțională, care a determinat efecte benefice pentru activitatea Curții.

Dacă nu există disponibilitatea necesară din partea puterilor politice ale statului de a reglementa constituțional și legal activitatea Curții de Conturi, trebuie cel puțin urgentată procedura de înființare a instanțelor judecătorești specializate în soluționarea litigiilor ce rezultă din activitatea Curții

Apreciem însă că pentru eficientizarea activității acestor instanțe, în compunerea completului de judecată trebuie să intre și un specialist în domeniul financiar - fiscal.

NOTE

1. A se vedea și Licuța Petria, Considerații privind contestațiile formulate împotriva deciziilor emise de structurile Curții de Conturi a României, în Revista Economica nr. 6(53) 2010, vol. II, Sibiu, p. 186;
2. A se vedea XXX Curtea de Conturi a României, 130 de ani de istorie, București 1994, p.30;
3. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.224 din 09.09.1992;
4. A se vedea art. 1 și 4 din Legea nr. 94/1992, în forma sa inițială;
5. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.236 din 27 mai 1999;
6. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 07 februarie 2002;
7. A se vedea Licuța Petria, Controlul efectuat de Curtea de Conturi la persoanele juridice cu capital privat. Valorificarea actelor de control, în Economia românească în perspectiva dezvoltării durabile, Editura Cartea Universitară, București 2004, pp. 84 -85;
8. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.724 din 24 octombrie 2008;
9. Republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 aprilie 2009 în temeiul art. IV din Legea nr.217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992;
10. A se vedea Hotărârea nr. 155 din 29 mai 2014 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi precum și valorificarea actelor rezultate din alte activități, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 24 iulie 2014;
11. În raportul public al Curții de Conturi pe anul 2013 se consemnează existența a 19 cazuri de nedispunere și neurmărire de către conducătorii entităților verificate a măsurilor dispuse de Curtea de Conturi . Cu privire la acest aspect , a se vedea și Licuța Petria, Unele considerații privind măsurile ce pot fi dispuse de către Curtea de Conturi a României pentru valorificarea actelor de control, în În onorem prof. univ. dr. Nicolae Popa, Culegere de Studii Juridice, Editura Sitech, Craiova 2010, pp. 310 -311;
12. Pentru detalii a se vedea Roman Mihail Antoniu, Legea nr. 94/1992, pentru Organizarea și funcționarea Curții de Conturi a României, texte contestate, texte comentate, soluții ale Secției Jurisdicționale, Editura Fundației România de Măine, București 1995, pp. 135 -139;
13. A se vedea Ioan Condor, Activitatea Jurisdicțională a Curții de Conturi în Curtea de Conturi a României, 130 de ani de istorie, București 1994 , pp. 98 – 105,
14. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 27 octombrie 2003,

15. Licuța Petria, op. cit. p. 314;
16. Pentru detalii a se vedea Mircea Duțu, Simplificarea – imperativ al modernizării și ameliorării calității dreptului, in Revista Dreptul nr. 3/2015, pp. 80 -81;

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

1. Condor Ioan, Activitatea Jurisdicțională a Curții de Conturi, în Curtea de Conturi a României, 130 de ani de istorie, București 1994 , pp. 91 – 105;
2. XXX Curtea de Conturi a României, 130 de ani de istorie, București 1994;
3. Duțu Mircea, Simplificarea – imperativ al modernizării și ameliorării calității dreptului, in Revista Dreptul nr. 3/2015, pp. 74 -89;
4. Petria Licuța, Controlul efectuat de Curtea de Conturi la persoanele juridice cu capital privat. Valorificarea actelor de control, in Economia românească in perspectiva dezvoltării durabile, Editura Cartea Universitară, București 2004, pp. 84 -87;
5. Petria Licuța, Unele considerații privind măsurile ce pot fi dispuse de către Curtea de Conturi a României pentru valorificarea actelor de control, in În onoare prof. univ. dr. Nicolae Popa, Culegere de Studii Juridice, Editura Sitech, Craiova 2010, pp. 306 -315;
6. Roman Mihail Antoniu, Legea nr. 94/1992, pentru Organizarea și funcționarea Curții de Conturi a României, texte contestate, texte comentate, soluții ale Secției Jurisdicționale, Editura Fundației Romania de Maine, București 1995;
7. Petria Licuța, Considerații privind contestațiile formulate împotriva deciziilor emise de structurile Curții de Conturi a României, in Revista Economica nr. 6(53)2010, vol. II, Sibiu, pp. 186 – 189;
8. Legea nr. 94/1992, privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.224 din 09.09.1992, cu modificările și completările ulterioare;
9. O.U.G. nr.15/1997 pentru modificarea și completarea Legii privatizării societăților comerciale nr. 58/1991, Publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.88 din 03 mai 1997;
10. Legea nr. 99/1999 Publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.236 din 27 mai 1999;
11. Legea nr. 77/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 07 februarie 2002 (abrogată prin OUG nr. 43/2006 la 19,06,2006 și repusă in vigoare la 15 august 2006, prin Decizia Curții Constituționale nr.544/2006);
12. OUG nr.117/2003, publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.752 din 27 octombrie 2003;
13. Legea nr.217/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 24 octombrie 2008;
14. Hotărârea nr. 155 din 29 mai 2014 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea activităților specifice Curții de Conturi precum și valorificarea actelor rezultate din alte activități, publicată in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 24 iulie 2014